

odvolatelem zdůrazňovaný. Neboť důvod zákazu obejití právního zástupce tkví hlavně v ochraně práv strany, poněvadž strana práv neznalá, může utrpěti újmu na právech, je-li její právní zástupce z jednání vyloučen. Tato úvaha má stejnou platnost nejen v případech, jaký má na zřeteli nález č. 128 dis. Sb. n. s., nýbrž i v případech, kde zástupčí poměr byl již ukončen. Nesejde proto na tom, že zástupčí poměr mezi manžely D. a Dr. W. byl již ukončen, třeba již před delší dobou, nýbrž rozhodno je, že Dr. W. manžely D. v rozepři o rušenou držbu zastupoval, byl do celé věci zasvěcen a mohl proto zájmy jejich nejlépe hájiti. Vešel-li proto obviněný — pominuv tohoto jemu známého právního zástupce — přímo ve styk s manžely D., nezkušenými a prostými vesničany, porušil čest a vážnost stavu advokátského a byl proto právem uznán vinným. Že by bylo šlo v nové rozepři o věc docela jinou, než jaká byla předmětem sporu dřívějšího, bylo vyvráceno již nahoře a míjí se proto i tato námitka svým cílem.

### Čís. 275 dis.

**Příčí se cti a vážnosti stavu, namítá-li advokát ve sporu neplatnost právního jednání (smíru), jehož se v jiném sporu zúčastnil jako zmocněnec jedné ze stran.**

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds II 5/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 19. prosince 1934, kterým byl uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu a odsouzen za to k peněžité pokutě 300 Kč.

### Z d ů v o d ů:

Obviněný podal ve 14denní lhůtě § 48 kárného statutu odvolání z výroku o vině i trestu, ohlásiv zároveň ještě další provedení odvolacích důvodů, jakmile pominou následky úrazu, který prý utrpěl. Toto prohlášení nevádí nikterak, aby napadený nález nebyl přezkoumán se všech hledisek v odvolání uplatněných, ježto odvolání bylo včas ohlášeno a není třeba, aby bylo ještě zvláště provedeno.

Uplatněné odvolací důvody nejsou opodstatněny. Nebylo třeba, aby byly provedeny ještě důkazy navržené odvolatelem při kárném jednání. Těmito důkazy mělo býti dosvědčeno, jaká byla hlediska stran při sjednávání smíru, a dále, co odvolatel při sjednávání smíru prohlašoval, okolnosti to pro posouzení viny odvolatelovy lhostejné. Záležit' při rozhodování o jeho vině jediné na tom, jak se jevílo jeho jednání ve sporu, ve kterém učinil námitku neplatnosti smíru, který v jiném sporu sjednal jako zmocněnec jedné ze stran ve sporu. V této příčině pak dlužno přisvědčiti názoru kárné rady, že tímto jednáním poškodil čest a vážnost stavu. Každý, kdo o jednání odvolatelově zvěděl, musel dojíti k přesvědčení,

že jeho účast při sjednávání smíru byla jen zevnější a že se omezovala vlastně na formální podpis smíru, aniž zároveň byly při sjednávání smíru uplatněny povinnosti odvolatele jako advokáta, aby smír byl sjednán za jeho účasti platně a poctivě. Byl tedy v každém vzbuzován dojem, že odvolateli nešlo o trvalou poctivou úpravu právního poměru mezi stranami, vedoucími mezi sebou spor, nýbrž že účelem smíru bylo vyloučiti soud z rozhodování sporu a vylákati smír i za cenu jeho neplatnosti.

I kdyby byl odvolatel při sjednávání smíru býval toho názoru, že nemohl odepřít podpis smíru, který chtěla strana jím zastoupená sjednati, nesměl v novém sporu učiniti námitku neplatnosti smíru, neboť v okamžiku, kdy tuto námitku vznesl, nezáleželo již na tom, zda podle svého názoru směl podpis smíru odepřít či nic, nýbrž jen na tom, že smír podepsal a že vznesením námitky neplatnosti smíru vzbuzoval podezření z nepoctivého a nesvědomitého jednání.

Nezávažné konečně bylo, zda odvolatel mohl či směl odmítnouti zastoupení svého klienta v novém sporu, neboť i když převzal zastoupení svého klienta v novém sporu, neplynulo z toho ještě, že musel vznésti řečenou námitku. Nebyl k tomu povinen ani tenkrát, kdyby bylo správné, že mu jeho klient vznesení této námitky uložil. Vznesení této námitky bránilo ustanovení § 10 adv. ř., které odvolateli ukládalo, aby se při výkonu svého povolání řídil nejen příkazem strany, nýbrž i požadavky bezelstnosti a poctivosti. Odvolání z výroku o vině je proto neopodstatněné.

#### Čís. 276 dis.

**I porušení povinností, jež má advokát ke stavovským úřadům, je porušením povinností jeho povolání; spadají sem nesprávné údaje ve výkazu o praxi advokátova koncipienta.**

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds II 16/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud ve věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 3. dubna 1935, kterým byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání.

#### Z d ů v o d ů:

Kárný statut nemá přesně stanovených skutkových podstat kárných přečinů, nýbrž jen všeobecné ustanovení §§ 2, 3 tohoto statutu, podle kterých je proti advokátu nebo kandidátu advokacie zahájiti kárné řízení, jestliže porušil povinnost svého povolání neb se zachoval tak, že je to na újmu cti neb vážnosti stavu advokátního. Nevadí tedy stíhání odvolatelovu, že porušení povinností uložené mu ustanovením § 30, odst. 2 adv. ř. a učinění nesprávných údajů ve výkazu o praxi Dr. V. V. podle § 28, písm. b) adv. ř. není výslovně prohlášeno za všeobecně trestný